

[Sigsgaard.]

uddannelsen og universitetsuddannelserne. Vi kan ikke være tjent med, at det svælg fortsat skal bestå.

En af de store gåder i lovforslaget er fortsat den, hvorfor i alverden man vil skille metodikken ud fra fagene, og det er ikke en detalje i forslaget, det er en uhyre væsentlig ting. Hvis man ønsker, at seminariets undervisning skal pege direkte mod undervisningen i børneskolen, så hører faglig og metodisk indsigt nøje sammen og kan ikke adskilles. Den viden, der på seminarierne erhverves uden smålig hensyntagen til dens anvendelse, er ikke meget værd; det tror jeg at mange pædagoger vil kunne skrive under på. Det, det derfor drejer sig om, er at gøre seminarierne så kvalificerede, at de magter såvel det faglige som det metodiske. I den forbindelse vil jeg i øvrigt udtrykke min tilfredshed med, at der nu nedsættes et udvalg til at behandle spørgsmålet om seminarielærernes muligheder for at realisere en ny læreruddannelseslov.

Som bekendt går ministerens udvalg ind for helhedsuddannelsen, altså det princip, at enhver lærer skal kunne undervise ethvert barn mellem 7 og 17 i snart sagt alt. Jeg har haft lejlighed til at spørge et par af udvalgsmedlemmerne, hvilket konkret materiale de havde at bygge dette synspunkt på. Det ligger nu klart, at det er et rent subjektivt synspunkt. Udvalget har ikke engang undersøgt den svenske ordning, skønt Sverige jo ikke er så langt borte. Ja, man har ikke i hele virkeperioden besøgt en eneste skole eller et eneste seminarium.

Jeg ved ikke, om helhedsuddannelsen bør bevares eller afskaffes. Jeg er lidt skeptisk over for den, men jeg vil ikke tage stilling til det, så længe man end ikke har forsøgt at undersøge spørgsmålet. Nu bliver det altså folketingsudvalgets opgave at se på den sag. For i det hele taget at få lidt mere fast grund under fødderne ved fremtidige lovrevisioner, så er det gavnligt, at der åbnes mulighed i forslaget for organiserede forsøg med læreruddannelsen. Jeg håber, den højtærede minister positivt vil sætte ind på, at lovens forsøgsparagraf udnyttes, og er den ikke tilstrækkelig, så må paragraffen forbedres i udvalgsarbejdet.

I den forbindelse vil jeg sige, at jeg var

glad for den ærede socialdemokratiske ordførers udtalelse om, at det bør overvejes i forbindelse med opbygningen af det nye universitet i Odense at oprette en pædagogisk højskole.

Jeg skal ikke her gøre flere generelle bemærkninger, men kun kort kommentere de ændringer, der er kommet til. Det er muligvis et fremskridt, at der ikke længere skal finde en egnethedsvurdering sted ved optagelse på seminariet, i hvert fald hvis man ikke kan finde bedre metoder for en sådan vurdering end de nuværende, men er det nu også helt udelukket? Mig bekendt har man visse steder i udlandet metoder, som det nok var værd at undersøge. I hvert fald skal man huske på, at medens mange andre højere uddannelser har brede anvendelsesmuligheder, så sigter læreruddannelsen næsten udelukkende på folkeskolen; det er derfor noget nær en katastrofe ved uddannelsens afslutning at opdage, at det job, det egner man sig ikke til. Måske burde der indføres en længere praktikperiode, gerne før selve uddannelsen, sådan at den enkelte fik mulighed for at vurdere sin egnethed. Det ville ikke være særlig revolutionerende, hvis man indførte noget sådant; det findes i en anden pædagogisk uddannelse herhjemme, nemlig i børnehavelærerindeuddannelsen.

Der er i det nye forslag tilstræbt en styrkelse af samtidsorienteringen, men der er ingen mulighed for at få indlagt et fast timetal til den, selv om det efter min opfattelse burde være et af seminariets vigtigste fag. Jeg tror altså ikke, at ændringen her er vidtgående nok, og skal henstille, at man i stedet for tager rektor Paaskesens forslag om, at orientering indgår i læreruddannelsen som obligatorisk fag, op til nøjere vurdering.

I det hele taget kunne jeg have ønsket, at ministeren, når der nu skulle ændres ved de obligatoriske fag, var gået lidt videre, end det er sket. Forslagets klasselærerfag svarer ikke til de fag, som i dag er ved at blive klasselærerfag rundt omkring i skolerne; dansk er klasselærerens centrale fag i dag, regning er derimod på vej ud som klasselærerfag, men det er opretholdt i forslaget. Orienteringsfagene er til gengæld på visse klassetrin ved at overtage regningens plads, og det skal nok også overvejes, når